

МОЛОДІЙ КОМУНІСТ

ІМ. ДІДЧИЖЕВСЬКОГО

ОРГАН КІРОВОГРАДСЬКОГО ОБКОМУ ЛКСМУ

**Доповідаємо
Вам,
товаришу
Ленін, -**

**не
по службі,
а
по душі**

12 ЛИПНЯ
1924 РОКУ
VI З'ІЗД РКСМ
УХВАЛИВ
ПРИСВОІТИ
КОМСОМОЛОВІ
ІМ'Я В. І. ЛЕНІНА.

ЗАВЖДИ, У ВСЬОМУ — ЛЕНІНЦІ

45 літ комсомол носить ім'я вождя...

Не треба докладати багато фантазії, щоб перенестися у ті скорботні дні, коли народ і партія проводжала в останню путь найдорожчу в світі людину: історія промовляє до сьогоднішнього молодого покоління стотисячними цифрами Ленінського пророцтва. В. І. Ленін навіть смерть своєю кликав до боротьби за пролетарську справу, якій він віддав усього себе до останнього подиху. Підняте ним знамено підхопили сотні тисяч, мільйони бійців. І ми, спадкоємці того покоління, можемо гордитися за своїх батьків: їх клятва, дана на VI з'їзді комсомолу, була клятвою на вірність вождю і виплеканий ним партії комуністів: «На тисячі фабрик і заводів, рудників і шахт, в села і хутори, по всій землі Радянській понесе комсомол прапор та ідеї ленінізму. Він підніме і виведе під керівництвом славної випробуваної РКП нові сотні тисяч ленінських бійців».

Батьки виконали клятву, та вона не забута, вона стала нашою клятвою. Ми пам'ятали про неї, коли зустрічали півстолітній ювілей Радянської влади. Пам'ятали, відзначаючи 50-річчя ВЛКСМ і комсомолу України. Пам'ятаємо, змагаючись за гідну зустріч 100-річчя з дня народження Ілліча. Клятва, дана в скорботний рік, стала клятвою покоління. І кожен крок уперед, кожен надплановий процент, кожна комсомольська справа — нехай невелика, нехай найменша, але успішно завершена — це наша вірність клятві, даної вождю, вірність світлим ідеалам ленінізму.

Ми — ленінці. Наша приналежність до когорти послідовників Ілліча визначається не тільки назвою нашої Спільноти, не тільки тим, що носимо комсомольський квиток з дорогим силуетом.

Ми — ленінці, бо наша праця наближає з кожним днем те майбуття, про яке він мріяв.

Ми — ленінці, бо завжди готові боронити свою країну від ворожих посягань.

Ми — ленінці, бо зміцнюємо дружбу народів СРСР, виступаємо за інтернаціональне єднання трудячої молоді всіх країн у її боротьбі проти імперіалізму і реакції.

Ми — ленінці, бо завжди й у всьому йдемо і будемо йти за дороговказом, який дає нам велика партія комуністів.

Сьогодні передній край боротьби за комунізм — економіка. Вся Батьківщина вийшла нині в похід за дострокове виконання п'ятирічки, і разом зі старшими товаришами у всенародне змагання включився комсомол. Кожен юнак і дівчина ставлять своєю метою особистий вагомий внесок у всенародну справу. Молодь Кіровоградщини, стотисячна комсомолія області на полях і фермах, у заводських цехах і на риштованнях будов складає головний екзамен життя — Ленінський залік. Підсумки першого етапу змагання на честь ювілею вождя, підведені напередодні 50-річчя ЛКСМУ, показали, що цей екзамен ми складаємо успішно.

Бути ленінцем завжди, у всьому, по-ленінськи жити, працювати, боротися й перемогати — ось клятва корчагінців 60-х років, спадкоємців слави батьків.

Малюнок В. ОСТАПЕНКА.

Сесія Верховної Ради СРСР

МОСКВА. (ТАРС). 10 липня в Кремлі відкрилась сесія Верховної Ради СРСР сьомого скликання.

На порядку денному сесії: питання міжнародного становища і зовнішньої політики Радянського Союзу; про проекти Законів: Основи виправно-трудового законодавства Союзу РСР і союзних республік, Положення про попереднє ув'язнення під вартою, про внесення доповнень і змін в Основи кримінального законодавства Союзу РСР і союзних республік; про затвердження Указів Президії Верховної Ради СРСР.

на спільному засіданні Ради Союзу і Ради Національностей появу в Президії керівників Комуністичної партії і Радянського уряду.

З доповіддю «Питання міжнародного становища і зовнішньої політики Радянського Союзу» виступив міністр закордонних справ СРСР депутат А. А. Громико.

Міжнародному становищу і питанням зовнішньої політики наша партія, Радянський уряд і Верховна Рада СРСР, сказав А. А. Громико, завжди приділяють величезну увагу.

Глибокий аналіз сучасного становища в світі, завдяки чому постують пе-

ред радянською зовнішньою політикою, містить виступ Генерального секретаря ЦК КПРС тов. Л. І. Брежнєва на міжнародній нараді комуністичних і робітничих партій. Підсумки наради, прийняті на ній документи увійдуть яскравою сторінкою не тільки в літопис міжнародного комуністичного і робітничого руху, а й взагалі в історію, бо вони знаменують собою новий важливий етап у боротьбі народів за свободу, за незалежність, за мир.

Висока оцінка діяльності делегації КПРС на нараді, дана в Постанові червеного Пленуму ЦК. (Закінчення на 3-й стор.)

Така доба,
що часу тут не гай.

Така хода,
що лиш встигай за нею,
Червоні прапори
із краю в край

Клич Ілліча
здіймають над землею,
У кличі тім
тепло

пророчих
слів

І сам Ілліч
усміхнений і мудрий
Крокує

по весніючій землі
провісником
всесвітньої Комуни.

Володимир БАРАМБА.

«НЕ ДЛЯ КРАСНОГО СЛІВЦЯ, НЕ З БАЖАННЯ НОСИТИ НАЙКРАЩЕ З ІМЕН, НЕ ТІЛЬКИ ДЛЯ ТОГО, ЩОБ ВШАНУВАТИ ПАМ'ЯТЬ ВЕЛИКОЇ ЛЮДИНИ, МИ ПРИЙНЯЛИ ЦЕ РІШЕННЯ. НІ, МИ ПРИЙНЯЛИ ЙОГО ДЛЯ ТОГО, ЩОБ ВСЯ ТРУДЯЩА МОЛОДЬ ВСІХ НАРОДІВ, ЯКІ НАСЕЛЯЮТЬ СРСР, РАЗОМ З СВОЇМ ПЕРЕДОВИМ ЗАГОНОМ — КОМУНІСТИЧНОЮ СПІЛКОЮ МОЛОДІ — ПРІЙНЯЛАСЯ ЄДИНОЮ ВОЛЕЮ І ТВЕРДОЮ РІШИМІСТЮ НАВЧИТИСЯ ПО-ЛЕНІНСЬКИ ЖИТИ, ПРАЦЮВАТИ І БОРОТИСЯ, ЗДІЙСНЮВАТИ ЗАПОВІТІ, ЯКІ ЛИШИВ НАМ ЛЕНІН».

З маніфесту VI з'їзду РКСМ до всіх комсомольців, до всієї робітничої і селянської молоді.

КРАПЛИНИ СОНЦЯ

Трохи вищий середнього росту. Густе чорне волосся двома лискунами хвилями розпадається на чолі. Руки й чоло бронзові, як сім у жинва. Це — Іван Мациборський. Він ще молодий, хода його легка і пружна. На ланці його шматка проміняється зразок Леніна.

Ви коли-небудь тримали у пригорщі краплини сонця? Золоті, теплі, вони пересипаються з легким дзвоном з долоні на долоню. Вони падають повесні в глибокі борозни лану, щоб опісля заврунтіся буйноколоссям пшениці або виструнчілися до самого неба стеблами кукурудзи.

— Агов, Іване! — це гукає мене недалеко минуле.

У комбінезоні, в засмалцьованому картузі воно примушувало мої руки стискати міцніше важелі трактора, напружувало мій зір, щоб я не схибив, розграфлюючи аркуш поля рівними рядками кукурудзи.

Я хаплювався за кожен пагінець. Зате урожай щедро рукою відплатив за всі мої турботи. По 75 центнерів у зерні з гектара дала моя ділянка. А потім... Мене нагородили найвищою урядовою нагородою. Це було в 1966 році.

Трактори виблискують на сонці гусеницями, як срібними браслетами. Кожного дня подвір'я бригади виповнюється діловим гуркотом. Хлопці поспішають. Комбайни вже всі відремонтовані. Скоро до ладу стануть і всі сіялки. Адже справжній господар думав не тільки про те, як наповнити комору в цьому році, а й про те, чим вона буде засипана в майбутньому.

Щовечора, повертаючись з роботи, я ніби пливу оксамитовими халямами пшениці, жита, ячменю. Упевнений, що урожай і цього року відсипе нам зі свого величезного лантуха добру мірку сонячних крапель. Тим більше, що на честь 100 річчя від дня народження В. І. Леніна ми взяли зобов'язання зібрати по 35 центнерів зерна з гектара.

Я минаю вечірнє поле і поспішаю додому, де чекає на мене донька Людмила. Я несу їй не хліба від зайця, а кілька сонячних крапель. Хай вони заронять в її маленьке серце велику любов до землі, до праці хлібороба.

І. МАЦИБОРСЬКИЙ,
помічник бригадира тракторної бригади радгоспу імені Дмитрова.

Устатківський район.

ВИ ПОВИНИНІ бути першими будівниками комуністичного суспільства серед мільйонів будівників, якими повинні бути всякий юнак, всяка молода дівчина». — це один з тих заповітів, що їх залишив нам Ілля. Шеститисячний загін комсомолів Знам'янки і району, готуючи гідну зустріч ленінському ювілею, висловлює бере нові висоти. Рух «Піонерка — рукамі молодих», конкурс на здобуття звання кращого молодого виробничика своєї професії, комуністичні суботники, Ленінський залік — ось лише найбільш перебіж справ молодих.

Особливо вагомий внесок юних хліборобів. Цього року ми знову організували високоврожайні комсомольсько-молодіжні механізовані ланки. Одну з них очолює Володимир Карнаух, групкомосер колгоспу «Україна». Його друзі поставили за мету зібрати по 40 центнерів кукурудзи з гектара. Зараз у ланці справи йдуть відмінно. Не відстають і механізовані ланки Леоніда Гвая та Василя Басюка з колгоспу «Росія».

Нещодавно на честь 50-річчя ЛКСМ України в районі було проведено комсомольсько-молодіжний суботник. Заготовляли сіно для громадської худоби. Працювали після робочих змін. Багато дали й су-

ЮВІЛЕЙНИЙ ЗАЛІК ЗНАМ'ЯНЦІВ

ботники по озелененню і благоустрою міста і сіл.

Своєрідними й цікавими стали клуби «Ювілейні». Заняття в них вважувалися двічі на місяць в усіх комсомольських організаціях району. В комітетах клубів — комсомольці всіх поколінь. Вивчається історія комсомольських організацій колективів, підприємств. Найкращі клуби в Знам'янському сільськогосподарському технікумі, де працює музей В. І. Леніна і Ленінського комсомолу, в локомотивному депо.

У перших комсомольських організаціях пройшов Ленінський залік. Це була принципова, товариська бесіда молодих робітників, хліборобів з ветеранами партії та комсомолу. Комсомольці глибоко вивчають творчі Володимира Ілліча, насамперед — «Завдання спілок молоді», звітують про здійснення ними заповітів вождя. Адже досягнення колективу лише тоді по-справжньому значущі, коли кожна людина визначить свій трудовий рубіж, свій внесок, з яким вона прийде до ювілею. Наприклад, кожен з 16 комсомольців апаратного цеху локомотивного депо взяв особисте соціалістичне зобов'язання до 100-річного ювілею В. І. Леніна. Комсомольський екіпаж Миколи Тимофєєва вважається одним з найкращих у депо за високі виробничі показники, пошук, завзяття. Та і не він один: комсомольська організація локомотивників нагороджена Пам'ятним прапором ЦК ЛКСМУ на честь 50-річчя комсомолу.

Катерина ГИВАН,
секретар Знам'янського міського комсомолу.

ІДУ ДО ВАС

За него дрюку, как за венцу...
Чтоб конфетной не был красотою обман...
В. МАЙКОВСКИЙ.

Іду до Вас я криві оватні стови
Слів недоутих. Хідшиком кругом
Іду до Вас я. Фраз: гучні пачоси

На Вашім імені. Та барв захмарний грим.
А Ви ж були суворим і простим.
І людяним були Ви. Хмарочоси
Чи ж ріши з Вами? Ви були таким,
Як білий сніг у повесній грозі!
Тому й кажу я Вам — мій рятівниче,
Мій любовоудре... Пожалану цвіт.
Несу до Вас я. На звітну кліче
Жест мене владний Ваш. Безгословіть!
І чим ширше в обрисі Ваш вдвляється,
Тим краще знаю — з Вас я починаю!

Володимир БАЗИЛЕВСЬКИЙ.

ВЖЕ КІЛЬКА ДНІВ мела лютя хуртовина. Вийшла в вікно пригорщі колотого снігу, аж скуючили шибки. Ось і зараз частіше задзвеніло скло. Та ба, завірюха так не стучить. Через морозний вітерник відають обличчя сусіда.

— Швидше до Точила!
Точило — будиноківень, більшовик. Біднота, молодь часто збиралися в його каті. Мерщій одягаються. На вулиці бачу, як люди поспішають у напрямку Точилового двору.
В каті тісно, але стоїть вдаль пригнічена, болюча тиша. У Точило — бідне лице, суворі сплинуті губи, а очі немалі, немов у дитини. Слова повільні, тверді.

РІК ВСТУПУ — 24-й

— Не дочекаються вороги, щоб ми розубились без Ілліча!..

І тільки тут доходить до свідомості... Правий був більшовик Точило! Робітники і селяни не тільки згуртувалися навколо комуністів. А коли було оголошено Ленінський призов у партію і Комуністичну Спілку Молоді, десятки і сотні тисяч понесли у райкоми заяви.

В ті дні і в нашій Макарисі Знам'янського району було організовано комсомольський осередок. Мені було тоді сімнадцять років, наймитував. Почувши про Ленінський призов у комсомол, я й собі подався до більшовика Точила порадитися.

У РУКАХ секретаря райкому Путівкіна моя заява. Якраз її обмірковують.

— Яке головне завдання у комсомольців? — чую запитання.

— Робити світську революцію! — запалу відповів.

А Путівкін раптом каже:

— Головне завдання членів Спілки Молоді в тому, щоб учитися. — Мабуть, у мене стало здивованим обличчям, бо Путівкін повторив: — Так, учитися. Такий наказ дав нам Ленін на третьому з'їзді комсомолу. Занам'ятав?

— Занам'ятав.

— Хто за те, щоб Андрій Бондаренко прийшли в комсомол? Однеголосно. Вітаємо тебе, товаришу!

КОМСОМОЛЕЦЬ — гучне ім'я! Воно нагадало страх і лють, на прихованих ворогів, підбаворювало друзів.

Ми шукали і знаходили цікаві форми робо-

ти. Пам'ятаю, коли мене обрали секретарем осередку, ми подружжизі з комсомольцями села Юліно. Та юнічанка на чолі з своїм секретарем Іоанном Ілть до нас на підмодах, то ми до них. Перевіримо, обговоримо стан справ, порадимося, як ще краще вести роботу, а потім концерт організуємо. Цікаво і весело було. Молодь охоче вступала в комсомол. Уже в першій половині 1924 року в Макарисі було тридцять комсомольців.

Ленінський заповіт — уникати! — давав глибоко у серце кожного. Ми з жадобою читали газети, журнали, книги, які були в хаті-читальні, ходили за сім верст в пересувну школу позитивіти.

Та головну науку давала нам життя. В партії тоді була запекла боротьба з троцькістсько-зіньківською опозицією. Можна сказати, що від її результату залежала доля революційних заввовань. Пам'ятаю, ми до пізньої зазиджувались у Івана Вибрика, секретаря партосередку. Він розтамувавав нам лінійку партії і ми були й серцем, і розумом за цю, ленінську лінійку.

Влітку 1924 року шостий з'їзд комсомолу постановив присвоїти Комуністичній Спілці Молоді ім'я Леніна. Самі собою похиталися комсомольці на збори, читали з'їздовий маніфест, кланяли: завжди і в усюму риніти на Леніна, йти тільки його дорогою.

У 1929 РОЦІ мене обрали секретарем Велико-виськівського райкому комсомолу. Робота кипіла. Комсомольці допомагали партійним і радянським органам проводити колективізацію селянських господарств, виходили на передільники по виселенню добрив на поля, по заготовці сировини для місцевої промисловості. Цей час назавжди залишиться в пам'яті: ми своїми руками будували соціалізм — здійснювали вірну Ілліча і свою вірну!

Ми пам'ятали і наказ вождя бути завжди готовими дати рішучу відсіч зовнішнім ворогам. Вивчали зброю, противні, проводили воєнізовані походи й ігри. Брали в речовий мішок харчі на три доби — і вирушали в ліс або в степ на заняття з тактики. Вчилися захищати Вітчизну. І коли фашистська орда віроломно вдерлася на рідну землю, плач-пліч стали на її захист комсомольці двадцятих, тридцятих сорокових років. Ми відстоювали свою Батьківщину під прапором Леніна.

Все вірну і був політінним працівником. Маю тринадцять урядових нагород. Демобілізувався у 1955 році у званні полковника. Був на партійній роботі, а зараз керую відділом кадрів Кіровоградського агрегатного заводу, так що знову часто маю справу з молоддю. Щиро скажу: чудова у нас молода збірка, з честю виконує заповіді великого Леніна.

А. БОНДАРЕНКО,

комсомолець з 1924 року.

м. Кіровоград.

ВАЖКА звістка облетіла країну. Не стало Ілліча. Робітники і селяни ставали членами партії Леніна, щоб продовжувати його справу, молодь подавала заяви до комсомолу.

...В кінці січня 1924 року в нашому місті зібралася комісія по вшануванню пам'яті В. І. Леніна. Одна з перших пропозицій була про встановлення на людній площі пам'ятника вождеві. На його спорудження трудящі краю внесли 10638 карбованців, і комісія оголосила конкурс на кращий проект пам'ятника.

Часу було обмаль, адже відкриття пам'ятника на площі наступного року, і все ж відбулося для конкурсу. Першим з них, на якому розглядалися десять проєктів, не приніс бажаного результату.

В другому турі переможцем вийшов Матвій Гейркович Манізер, уже відомий на той час автор пам'ятників Карлу Марксу в Калузі та В. Володарському в Ленінграді.

Коли настало питання, де саме встановити пам'ятник, то двох думок не було — на площі Революції.

Восени 25-го року відлита з бронзи статуя Леніна завершила постамент з сірого граніту. А в дні святкування восьмої річниці Жовтневої революції пам'ятник було урочисто відкрито. Він був одним з перших пам'ятників Іллічу на Україні.

...Одне ім'я вождя пролетарської революції навдовго жаз на фашистських зайб. Ось чому, вдершись до Кіровограда, вони перш за все зруйнували святиню. Та не їм не допомогло. Ім'я Леніна, його ідеї продовжували жити в нескінченних серцях кіровоградців. Про не пскраво свідчать дії місцевих підпільників і партизанів.

...Через два місяці після

Перший з перших

злитися Кіровограда від окупантів бюро обком у КП(б)У та обкомком армії прийняли рішення «Про відновлення в місті Кіровограді пам'ятників В. І. Леніну та С. М. Кірову». І травні 1941 року кіровоградці знову побачили на п'єдесталі фігуру Ілліча. І хоч статуя була швидко знесена, художньо вона дуже поступалася попередній, жителі міста ніколи вітали пам'ятник, першим інстаментом килимовою квітти.

ІСТОРІЯ ПАМ'ЯТНИКА В. І. ЛЕНІНУ В КІРОВОГРАДІ

А тим часом встановили зв'язок з автором довосніного пам'ятника, пауреатом Державної премії, народним художником РРФСР М. Г. Манізером, і він охоче погодився взятися за складну роботу, по документальних матеріалах виконав модель, що повністю відповідала довосніній. Знову пам'ятник відкривли в листопаді 1947 року.

Відгоди стоїть наш Ілліч посеред затишеного парку, оточений променючими квітами. Ідуть до нього піонери з словами клятви, йдуть комсомольці, йдуть комуністи, щоб звітувати про трудові успіхи, про вірність Революції. І всіх він вітає своєю ширною батьківською посмішкою.

Б. КУМАНСЬКИЙ.

Сесія Верховної Ради СРСР

(Закінчення. Початок на 1-й стор.)

КПРС, на партійних активах і зборах трудящих, свідчить про те, що заповідані В. І. Ленінінм принципи пролетарського інтернаціоналізму і дружби народів, які пронизують всю зовнішньополітичну діяльність Радянської держави, користуються найширшою підтримкою нашого народу. Головні напрямки і завдання нашої зовнішньої політики на нинішньому етапі визначені рішеннями XXIII з'їзду КПРС.

Зовнішня політика СРСР, продовжував доповідач, має на меті забезпечити, разом з іншими соціалістичними країнами, сприятливі міжнародні умови для побудови соціалізму і комунізму. Вона ставить своїм завданням зміцнювати єдність і згуртованість соціалістичних країн, їх дружбу. Вона спрямована на підтримку національно-визвольних рухів і всебічне співробітництво з молодими державами, які розвиваються. Радянська зовнішня політика послідовно відстоює принципи мирного співіснування держав, незалежно від їх суспільного ладу, добивається того, щоб врятувати людство від нової світової війни.

Тому природно, підкреслив тов. Громико, що

Радянський Союз, який має як велика світова держава широко розвинуті міжнародні зв'язки, не може ставитися пасивно і до таких подій, які, можливо, територіально віддалені, але зачіпають нашу безпеку, а також безпеку наших друзів. Відповідальність перед радянським народом, наш інтернаціональний обов'язок зобов'язують до того, щоб високий авторитет і могутність Радянської держави ефективно служили справі збереження і зміцнення миру, відсічі політиці загострення міжнародної напруженості і агресії скрізь, де така політика загрожує мирові.

Вплив нашої країни на світові справи неухильно зростає з кожним роком і, можна сказати, з кожним днем. Радянський Союз іде в одному строю з братніми соціалістичними країнами, зовнішня політика яких має ту саму приналежність до нашого народу, що й наша зовнішня політика, і ставить ті самі цілі. Інтернаціональна солідарність, тісний союз соціалістичних країн — це величезна сила в боротьбі за мир і соціалізм.

Доповідач відзначив, що особлива роль у соціалістичній співдружності належить країнам Варшавського договору. Борючись за мир, ска-

зав далі тов. Громико, Радянський Союз повсякчас звертає увагу інших держав на загрозу розв'язання нової світової війни. Завдання боротьби проти цієї загрози, боротьби за міжнародну безпеку виступає в усій своїй гостроті.

Радянський Союз завжди був і залишається противником агресивних загарбницьких воєн. Країни — жертви агресії завжди знаходили і знаходять підтримку з його боку. Радянський Союз, зазначив доповідач, подає і подаватиме допомогу братньому в'єтнамському народові в його справедливій боротьбі. Радянський уряд виявив важливу ініціативу і розробив пропозиції, спрямовані на сприяння політичному врегулюванню на Близькому Сході. Ці пропозиції, в тому числі висунуті в останній час, продовжують відігравати свою роль в шуканні шляхів до встановлення миру в цьому районі.

В зовнішній політиці Радянського Союзу, продовжував тов. Громико, велике і важливе місце займають європейські справи. В цілому, заявив він, наші позиції в Європі надійні. Завоювання соціалізму, свобода і незалежність Радянського Союзу та його союзників забезпечені.

Доповідач спинився на проблемі радянсько-китайських відносин. У виступі товариша Л. І. Брежнєва на міжнародній нараді комуністичних і робітничих партій, у заявах Радянського уряду від 29 березня і 13 червня ц. р. ясно викладено принципи позиції нашої країни, нашої партії і уряду СРСР щодо Китайської Народної Республіки. Основа нашої політики щодо Китаю була і залишається лінія на відновлення і майбутній розвиток дружби між СРСР і КНР, зрозуміло, при рішучій відсічі будь-яким провокаціям.

Велику увагу приділив тов. Громико одній з найгостріших проблем, що стоять перед людством, — проблемі припинення гонки озброєнь і роззброєння. Наша країна, сказав він, виходила і виходить з того, що найбільш радикальним кроком, спрямованим на зменшення небезпеки нової світової війни, було б загальне і повне роззброєння держав.

У виступі тов. Л. І. Брежнєва на міжнародній нараді комуністичних і робітничих партій, відзначив далі А. А. Громико, як важливе довготривале завдання поставлено завдання створення систем колективної безпеки в тих районах, де концентрується загроза розв'язуван-

ня збройних конфліктів. Було підкреслено, що поряд з Європою тепер хід подій висуває на порядок денний завдання створення системи колективної безпеки і в Азії. Радянський Союз, будучи одночасно європейською і азіатською державою, заінтересований в тому, щоб всі народи Азії жили в мирі. Ця ідея дістала широкий міжнародний відгук, особливо в азіатських країнах.

Міністр закордонних справ СРСР спинився далі на відносинах СРСР з різними державами світу.

Є всі підстави заявити з трибуни Верховної Ради, сказав А. А. Громико, що міжнародне становище Радянського Союзу є тривалим. За всім цим стоїть величезна повсякденна робота ЦК КПРС та його керівного ядра — Політбюро, цілеспрямована й ефективна діяльність Радянського уряду, Верховної Ради Союзу РСР, її Президії і Комісії, активні зусилля радянських громадських організацій і профспілок. Зовнішня політика нашої Комуністичної партії і Радянського уряду користується одноставною і безроздільною підтримкою всього радянського народу, і в цьому — основа її сили і ефективності.

Радянський Союз, сказав наприкінці А. А. Гро-

мико, твердо і послідовно виступає за мир на землі. Він проводить і буде проводити політику дружби між народами — ленінську зовнішню політику.

Потім депутати почали обговорення доповіді.

10 липня увечері у Великому Кремльському палаці під головуванням Голови Ради Союзу депутата І. В. Спиридонова відбулось друге спільне засідання Ради Союзу і Ради Національної шостої сесії Верховної Ради СРСР.

На засіданні почались дебати на доповідь в питанні міжнародного становища і зовнішньої політики Радянського Союзу. Виступили депутати: перший заступник Голови Ради Міністрів РРФСР О. М. Школьников, секретар ЦК КП України Ф. Д. Овчаренко, президент Академії наук СРСР М. В. Келдиш, перший секретар Ленінградського міського КПРС Г. І. Попов, секретар правління Спілки письменників СРСР М. С. Тихонов, сталевар Московського металургійного заводу «Серп і молот» В. В. Ключев, Голова Президії Верховної Ради Білоруської РСР С. О. Прищипко, перший секретар ЦК КП Литви А. Ю. Снечук, голова президії Комітету радянських жінок В. В. Ніколаса-Терешкова, перший секретар Уфимського міського КПРС М. З. Шакіров, перший секретар ЦК ВЛКСМ Є. М. Тяжеліков.

11 липня сесія продовжувала роботу.

(ТАРС).

ВОЖ ДЮ ПРИСВЯЧУЄТЬСЯ

У невеличкій червоній книжечці — краєці поезії радянських драматургів, присвячені В. І. Леніну. Цією книжечкою республіканське видавництво «Дніпро» завершило випуск «Ленінських читань». Серія складається з трьох книг. У першій зібрані вірші про Леніна провідних майстрів слова України, а також в перекладі на українську мову вірші літераторів братніх союзних республік, країн Європи, Азії, Африки. У другій — нове-

ли, оповідання, уривки з великих прозових творів радянських письменників.

Вийшло в світ красиво оформлене подарункове видання «Світочеві слава». У ньому — краєці доробок українських радянських поетів про Леніна.

У видавництві «Дніпро» вийдуть у світ двадцять п'ять різноманітних видань, присвячених Володимиру Іллічу. Незабаром з'явиться подарунковий ювілейний тритомник «Ленін з нами». Він увібра-

в себе краєці творів українських письменників про великого вождя. Читачі ознайомляться також з доповненим виданням роману Володимира Кавіюца «Ульянов», із збірником «Ленін мріяв», на сторінках якого будуть видруковані нарис, оповідання письменників і публіцистів республіки про втілення ленінських заповітів на Україні.

Вийдуть в перекладі на українську мову окремими виданнями нарис Максима Горького «В. І. Ленін», поема Володимира Маяковського «Володимир Ілліч Ленін», а також документально-біогра-

фічний роман Панаса Коптелова «Розгертись поум'я», роман Марієти Шагіній «Сім'я Ульянович», повісті Валентина Катаєва «Маленькі залізні діври у стій», Сергія Антонова «Далекі вогні» та інші твори.

Готується до видання книга «Ленін іде по планеті». Вона об'єднує нарис, оповідання зарубіжних письменників, спогади ветеранів міжнародного комуністичного і робітничого руху, які зустрічалися з вождем пролетаріату.

(РАТАУ).

Мандрівники, географи, туристи. Погодиється, це ж видно паяву, З-поміж вершин, мені відомих в світі, Тік Леніна — найвищою зову. До цієї сходження безумністю вважали, І все ж — в сімнадцятім ми вирушили в путь. На цій сходять папії й держави — Радянські люди руку подають. Тік Леніна — ясне знамення віку: Вперел — і серця гордий перестук... Коли здолаєм всю високість піку, То комунізм торкнеться наших рук. Ви скажете: але ж вітри не свистять Над Еверестом, висота німа! Тік Леніна...

Що ж, гори є і вищі,
Але вершини вищої цемалі
Леонід НАРОДОВИЙ.

НА ВСІХ ПАРАЛЕЛЯХ

Представники молодіжних організацій 27 країн Африки, Бразилії і Середнього Сходу — учасники семінару «В. І. Ленін і сучасний світ», які відбули в Ростові-на-Дону, продовжують тут почату в Москві дискусію з актуальних питань сучасності.

Цікаве обговорення плідно молоді проблемі, темі Бузуба на волокумі, темі «Роль і місце молоді в справі національної реконструкції».

В липні в Єревані закінчилася робота регіонального міжнародного семінару «В. І. Ленін і сучасний світ», в якому взяли участь посланці Шведського В'єтнаму, Індії, Ірану, Японії, Монгольської Народної Республіки, Камбоджі і ряду інших країн. Протягом чотирьох днів було заслухано понад 20 виступів. Учасники семінару говорили про ту колосальну роль, яку відігравали і відіграють ідеї великого Леніна у справі боротьби за соціальне і національно-визвольне народів, у битвах з імперіалізмом, за торжество соціалізму і комунізму.

(Кор. ТАРС).

ТОДИ, ПЕРЕД БОЄМ, ти сказав мені: — Як перестане густо земля, ти шригнеш до мене. Трохи, і я покажу тобі нашу розкішні мальви. Вони у нас висоді — і коло тину, й на порозі хати. І на стінах — розцвітковані химерно жіночими руками. Моя мати... Я знав, що тобі стало гірко від спомину про цю річку для тебе людину, якої вже не було там, у твоїй Соснівці. — Нічого, Федю, нас стрічатиме твій батько. Прости мені, побратиме, я не знав, що серце твого батька не витримало коптузі, зупинилося в шпиталі... — Ного немає, чуди, немає. А земля гуде. Ось тут, під нами. І там, коло Дніпра... Ні, вона перестане густо... Чуди, я хочу тиши... Ти не скоро вігнутаєшся. Бо не встиг же й сказати останній свій про гудіння землі, про тину на пії, як прийшов Сиротін. Сказав тобі і твоїм хлопцям:

— Від вашої влади залежить багато. Ми залежимо на вас, комсомольці.

Голос його втрапив офіційне звучання. Сиротін сів біля тебе: — Ти не запалюєш так, лейтенанте. Ми всі тепер збідніли. І хату нашу знівели, і дорослим сиротам зробили. Але в нас є головне багатство — висока віра в перемогу... Того ж дня стояв перед хлопцями і я чув твій голос:

— Десь я читав, що ми за будь-яку ціну повинні пройти далі, витиснути цих вандалів з нашої землі, а потім рішимо своїм людям з постаментів сказати: «Життя, щастя, тут уже тиша...» А я віркую по-іншому. Ми повинні пройти далі і живими повернутись до свого порога, щоб посилали матерям, стомленим від чекання дітьми промовити: «Тепер уже земля не гуде. Тепер наші руки знову мають зробити її молодшою...»

І ваш бойовий загін пішов туди, за гай. Спочатку ми чули поодинокі постріли. А потім кожому з нас здавалося, що ось-ось спалахнуть дерева. Незабаром зв'язілись повідомля, що ти пробрався з своїми хлопцями де треба, захопив з боєм ворожі позиції.

МАЛЬВИ

А вранці — знову постріли. Уже тілі, як ти повернувся, і міг увягти, що коїлося там, на висоті. Ви стояли на смерті. Першим узяв боєць Захаров, біля нього Іванов. Потім ще і ще. Гітлерівці, мабуть, дивилися, що на висоті зостався тільки один сміливець. То був ти.

Доки вони наближались до вас, в який ти схилився над товаришем, тримаючи в руці автомат, з якого можна було зробити лише один постріл, знову за гаєм набрякла тина. Ти випростався. Почав разувати їх, скарпачених у тині. Здається, більше двадцяти внахував. Падуть уже зовсім близько. До ями їм дойдуть метрів. П'ятнадцять. Десять. І ось вибух гранати. Десять фашистів палаєди припали до закуреної землі. Ще один вибух — мстери гітлерівці заклали майже поруч з тобою. Решта побігла назад.

Тепер у тебе вже було чим воювати. Чотирнадцять автоматів, що випали з рук гітлерівців — це немале багатство для воїна.

А вони знову йшли несамовито. Щоправда, невеликими групами. В останній було п'ятнадцять автоматників. Спочатку ти стріляв. А потім, вискочивши з ями, пішов прямо на них. Здюмані гітлерівці подумали, що цей молодий офіцер паренті, опам'ятався, вирішив урятувати своє життя, здавшись живим в їхні руки. Крокуєш гордо, піднявши голову. А сам весь у напрузі. Хвилину, другу, третю. Непарком твій багнет впливає в їх розпанилі тіла. Ти й сам не збавнув, як четверо осіб біля твоїх ніг. А ти, хто не міг повірити в таке диво, тікали...

Ти був знову один. Поруч звичена земля, поруч залубілі пострілі бі вороні... Ти повернувся. Ти повернувся, щоб сказати нам: «Ой бачите, жінки. Тепер підемо далі...»

Тепер у тебе вже було чим воювати. Чотирнадцять автоматів, що випали з рук гітлерівців — це немале багатство для воїна. А вони знову йшли несамовито. Щоправда, невеликими групами. В останній було п'ятнадцять автоматників. Спочатку ти стріляв. А потім, вискочивши з ями, пішов прямо на них. Здюмані гітлерівці подумали, що цей молодий офіцер паренті, опам'ятався, вирішив урятувати своє життя, здавшись живим в їхні руки. Крокуєш гордо, піднявши голову. А сам весь у напрузі. Хвилину, другу, третю. Непарком твій багнет впливає в їх розпанилі тіла. Ти й сам не збавнув, як четверо осіб біля твоїх ніг. А ти, хто не міг повірити в таке диво, тікали... Ти був знову один. Поруч звичена земля, поруч залубілі пострілі бі вороні... Ти повернувся. Ти повернувся, щоб сказати нам: «Ой бачите, жінки. Тепер підемо далі...»

І стих. Я розумів твою тривогу. Ти ду-

мав про хлопців, своїх хлопців, які залишилися там, на висоті...

А в землячці полковник Сиротін чомусь розглядав твою особисту картку.

«Привітте, Іл'я, по-батькові — Павловський Федір Кирилович».

Знаєш — лейтенант.

Посада — командир другого стрілецького батальйону 1181 стрілецького полку 356 стрілецької дивізії.

Рік народження — 1921.

Національність — українська.

Партійність — член ВКП(б).

Участь в бойових діях по захисту СРСР і Вітчизни в війні (де, коли) — у Вітчизняній війні з 22. VI. 1941 р. на Брянському і Центральному фронтах.

Яким РВК призначений — Олександрівським РВК Кіровоградської області.

Я не збавнув одразу, чому зацікавився наш командир твоєю картошкою. Лише тоді, коли ти мову поплив хлопців проти озвірих фашистів і тебе принесли білягого й перухомого, Сиротін мовив:

— А ми думали, що він живий поспитиме зодича на гуртах.

Я збавнув, що тебе не після бою за беззвинних газів було представлено до наївної нагороди...

І ось я стою перед камином портрету, на якому виблискують бронзові портрети шести Героїв — твоїх земляків. Тут вкарбувано і твоє лице.

Я дивлюся на цей пам'ятник, який звели хайборони Олександрівського району, і раптом згадую твоє слово: «Тепер вже земля не гуде. Тепер наші руки знову мають зробити її молодшою».

Моє серце змінило ритм свого биття. І я подумав: «Тепер ти промовляти своє заповітне слово до різних тобі людей з постаментів...»

А поруч наляпав під високою прозорістю голубого неба розкішні мальви. Мальви твоєї матері, які й понині розростаються навесні коло тину, біля порога твоєї хати.

Я прийшов, щоб побачити їх. Лише зустріла мене не твій батько. А сам ти. Я серцем почув твоє слово: «Ні, ні, вона не буде густо, на пії буде тина...»

...Спасибі, Трохиме Сергійовичу, за таке слово! Ми теж прислухаємось до наказів, що звучать для нас з обелісків. Ми слухаємо тишу, в якій влітку пишечки колос і наляпав ніжні мальви.

Михайло ШЕВЧУК.

с. Соснівка
Олександрівського району.

ТАБІР ЗОЛОТОГО СТЕПУ

У БЕЗМЕЖНОМУ СТЕПУ, де збігають до широких доріг зелені лісосмуги та хвилястим жовтавим морем грають пшениці, у прохолоді долини розкинулося село Пеніно. А в тому селі між тінистими кронами осокорів ледь проглядається двоповерховий будинок. У ньому знайшов постійну прописку міжколгоспний піонерський табір «Зоря».

Ранок, як ранок. Десь далеко в степу серед золотого колосся вже котить кулясте сонце, вже його проміння ковзас по літтях дерев, м'якими зайчиками стрибає з карнизів до вікон другого поверху.

— Вставай, Надійко!
— Прокідайся, Вовчику!

— Ич, як розіспалася Людочка!
Зайчики пробігають по ліжках, лоскотють рожеві щічки дітвори.

А біля вікна — піонервожата Тамара Гетьманець. Стоїть дівча, всіма хвостом: якось незвично, що її, студентку Кіровоградського педінституту, вже зовуть Тамарою Іванівною. Ну, нічого, звичай... А зараз якось трохи аж страшнуватого. Бо й справді хвилюватися є чому: сьогодні Тамара вперше знайомила своїх вихованців з історією села Пеніно.

...Принишли, мов перед якимось двом. І вітер притих, тільки голос Тамари Іванівни:

— І тоді перед громадою виступив древній дідусь у потертій арміській шинелі: «Годі гнути спину на панів, єднаймося в комуну!» Нече буря прокотилася натовпом, шапки злетіли вгору... А під вечір тікав пан із свого мастику, втікали підпанки.

Одного дня, коли чоловіки й молодіці працювали на вільному полі, в

пришло нове життя. Дзвінким колосом задривило звеселіле поле, гучна пісня полинула над степом.

А на вигоні, що за ставом, у братській могилі — двадцять один... З кулями в серцях, з порубаними, посіченими головами.

Схлипус Людочка Кладько, стискує зуби Василько Холмачов, схоплюється на ноги Валя Бас:

— То ми ж негаймо, сьогодні, налетімо багато багатого вінків і понесемо до могили.

— Так, Валюшко, — стишує голос Тамари Іванівни і змовкає.

Та перед нею спливають нові й нові картини, і діти розуміють оте мовчання...

...Як тільки просурми ранковий горн, Люда Сидренко, Віта Тимофієнко, а за ними й Сергію Гоцуляк, наче й не змовлялися, а разом пробралися на луг, що над ста-

вом. Швидко назбирали заросених дзвіночків, сокирок, ромашок... І знову зустрілися в піонерській кімнаті. Туди, до великого портрета Володимира Ілліча, вони покладали свої перші квіти.

І на майданчику, де проводяться урочні лінійки, в центрі красується золотиста цифра «сто»... І на путівках — оголошення про денний план роботи з'явилася ювілейна емблема Ілліча.

Комсомольцям — вихователям, піонервожатим табору часто доводиться підготувати конкурс на кращого читця — декламатора поезії про Ілліча.

Отакій табір «Зоря», табір юних лєнінців.

— Нині у нас відпочиває сто сорок хлопчиків і дівчаток, — розповідає начальник табору Л. Л. Литвинчук. — А до кінця літа ще стільки ж піонерів поїдуть у свої села за смаглими, спритними, з новими піснями й танцями.

І багато хто з піонерів по осені, коли знову повернуться до своїх шкіл, напишуть заяви про прийом до комсомолу. Не раз добрим словом загадають вождя піонерського табору Валентину Лебеденко, Надію Кравченко, Галю Седюкімову... Сею старших подруг, що веселили в юні серця добру мрію.

В. ЮР'ЄВ,
спецкор «Молодого комунара».

с. Пеніно Маловісківського району.

Фото Г. Зубенка.

ПОКАЗУЄ КІРОВОГРАД

НЕДІЛЯ, 13 липня. Перша програма, 9.00 — Радкова гімнастика для дітей. (М). 9.15 — Новини. (М). 9.30 — «Будильник». (М). 10.00 — «Музичний кіоск». (М). 10.30 — Передача, присвячена 25-річчю визволення Вільноса від німецько-фашистських загарбників. (Вільноса), 11.00 — Назад афіша. (К). 11.35 — «Дружбі мінити». (К). 12.05 — «Сонечко». (К). 12.45 — Інтербачення для школярів. «Летучий голландець». (Гданськ). 13.30 — «Учора і сьогодні». Спортна огляд. (Варшава). 14.00 — До 100-річчя з дня народження В. І. Леніна. Телефестиваль художньої самодіяльності. (Кіровоград). 15.00 — Сьогодні — День рибалки. (Владивосток). 15.30 — Концерт майстрів мистецтв працівникам рибної промисловості. (Ленінград). 16.00 — Для воїнів Радянської Армії і Флоту. (Сімферополь). 16.30 — Інформаційна програма «Час». (М). 17.00 — В. Шваркін «Чужа дитина». Прем'єра телеспектаклю. (М). 18.30 — Програма кольорового телебачення. «Клуб кіномандрівників». (М). 19.30 — Дні культури ПНР в СРСР. «Ставка, більша від життя». Прем'єра польського телефільму. VII серія. (М). 20.30 — «Сім днів». Міжнародна програма. (М). 21.15 — Програма кольорового телебачення. (М). 22.45 — Спецвипуск телевізій. (К). 22.55 — «Камертон доброго настрою». (К)

ПОНЕДІЛОК, 14 липня.

Перша програма, 17.10 — Наші оголошення. (Кіровоград). 17.15 — «Маршрутами в'їтричків». «Діє запорізька сталь». (Запоріжжя). 17.45 — Телевізій. (К). 18.00 — Телегенство «Піонерія». (М). 19.00 — «Палітра» Мистецтвий альманах. (Львів). 19.30 — Дні культури Польської Народної Республіки в СРСР. «Ставка, більша від життя». Телефільм. 8 серія. (М). 20.30 — Інформаційна програма «Час». (М). 21.15 — «Поєди двох сердець». Кіножурнал та художній фільм. (Кіровоград). 21.05 — Ченіонат СРСР з футболу: «Динамо» (К) — «Арсенал». 2-й тайм. Відеозапис.

ВІТРОК, 15 липня. Перша програма, 10.00 — Новини. (М). 10.15 — Для школярів. Кіно і молодіжні школярів. «Виставка Буратіно». (М). 10.45 — «В. І. Ленін про соціал-демократію». (М). 11.15 — Концерт Ляуретіи Веселогоного фестивалю самодіяльного мистецтва. (М). 12.15 — Для школярів. «Будь сильним, будь спритним». (Львів). 12.45 — Телевізій. (К). 13.05 — Кіножурнал та художній фільм «Бунтівна застава». (Кіровоград). 17.10 — «Людина і світ». (К). 17.40 — «Літо хліборобське» (Херсон). 18.00 — «Письменицька квіткарця «Слава». (М). 19.30 — Кубок СРСР з футболу. 1/4 фіналу. «Торпедо» (М) — «Суднобудівник» (Миколаїв). В перерві — телевізій. 21.15 — «Бунтівна застава». Кіножурнал та художній фільм. (Кіровоград)

Друга програма, 18.30 — «Маршрутами в'їтричків». «Вони живуть у Харкові». (К). 21.15 — Дні культури ПНР в СРСР. Я. Іванович. «Віабулова Вільноса». (М).

НА РАХУНЬ військового льотчика Феофана Івановича Олюхи за війну було 197 бойових вильотів. Він збив не один ворожий літак, знищив немало танків, машин фашистських солдатів.

Особливо вкарбувалися в пам'яті Ф. І. Олюхи бойові операції на Північно-Кавказькому фронті взимку 1943 року, коли віншов беззапас, він повернувся на аеродром.

Син Феофана Івановича, Микола, часто заслуховувався розповідями батька про небо, літаки, перемоги в повітряних боях. У хлопця вирівала мрія стати льотчиком, піти по шляху батька.

Олюха-молодий успішно склав екзамени і одержав атестат про закінчення Світловодської середньої школи № 3. Звання, набуті в школі, фізичний спорт, наполегливість допомогли йому стати курсантом літального військового авіаційного училища. Зараз Микола вже на третьому курсі. Він часто пише додому листи, в яких розповідає про успіхи в навчанні, радяться з батьком.

Здійсниться заповітна Миколи мрія. Він стане військовим льотчиком, гордо понесе естафету мужності, прийняту від батька.

М. ВЕНЦОВСЬКИЙ,
учитель Світловодської СШ робітничої молоді № 2.

Суперлики «Зірки»

Ждановська загадка

Сьогодні «Зірка» проведе на своєму полі передостанній матч першого кола футбольного чемпіонату країни. Гостями наших земляків будуть футболісти з м. Жданова Донецької області — команда «Азовець».

1960 рік. Саме з ним пов'язане народження в Жданові колективу майстрів, хоча й до того футболісти цього портового міста неодноразово досягали досить вагомих результатів і входили до складу найсильніших команд Донбасу. У 1960 р. ждановський «Авангард», дебютуючи у класі «Б», посів 9 місце в II зоні (з 19). У 1961 р. команду було перейменовано на «Азовець», вона посіла 11 місце в II зоні (з 19), у 1962 р. — 6 місце в III зоні (з 19). Найвище досягнення за всі роки перебування в класі «Б» — 2 місце в зоні у 1963 р. Проте вже в наступному сезоні — 15, передостаннє в III зоні. Після деякої перерви, в 1966 р., у класі «Б» знову з'явився «Азовець» — 10 місце в II зоні (з 20). 1967 р. — 12 місце в II зоні (з 21). Торік відбувся дебют ждановської команди в класі «А» — 11 місце в I підгрупі, не так уже й погано для дебютанта, проте за умовами розіграшу «Азовець» має повернутись до класу «Б». Лише чергове збільшення кількості команд класу «А» оритувало колектив.

У чемпіонаті 1968 р. спортивні кольори «Азовців» захищали: воротарі В. Овочко, В. Батюченко, захисники В. Терещенко, В. Антонович, А. Ярощ, В. Мілін, А. Бєсєдін, Я. Кікоть, півзахисники В. Савицький, В. Шевлюк, А. Забішнін, В. Дзюба, нападники Г. Куля, І. Папія, П. Фролов, А. Станківчус, С. Добрецов та інші. Прізвиська багатьох гравців знайомі по їх виступах за «Шахтар» (Донецьк) та інші клуби класу «А».

Старший тренер — майстер спорту Т. Попович, у минулому гравець квітського «Динамо» працює з командою з середини минулого сезону.

«Азовець» нині перебуває в групі команда, яка виборює десь 12—20 місця.

Цікава деталь: за всі роки перебування в класі «А» і «Б» «Зірка» вперше зустрічається з командою м. Жданова.

Ю. ДОВГАЛЕНКО.

Наша адреса і телефони

м. Кіровоград, вул. Луначарського, 36.
Телефони: відповідального секретаря — 2-45-35,
відділу військово-патріотичного виховання і спорту — 2-45-35, решти відділів — 2-45-36.

«МОЛОДОЯ КОМУНАР» — орган Кіровоградського обкома ЛКСМУ, г. Кіровоград.

Друкарня ім. Г. М. Дмитрова обласного управління по пресі, м. Кіровоград, вул. Глінка, 2.

Г. в. о. редактора Ю. МОТОРНИЙ.